

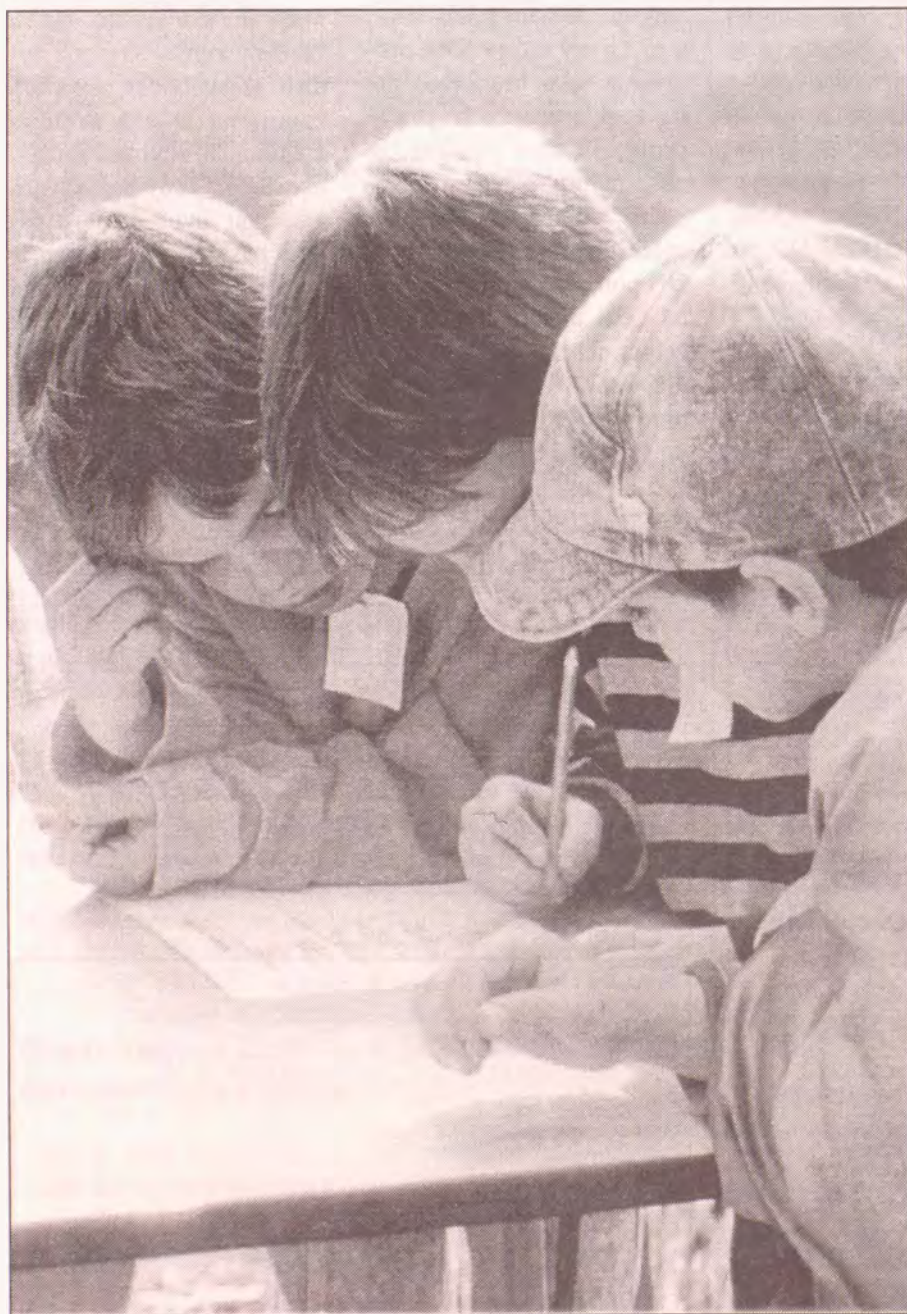
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník I / Číslo 7

2. 6. 1996

Cena : 6,- Kč

Ministranti naší diecéze se sjeli do Litoměřic na setkání již posedmé. Ani tentokrát nebyly soutěžní úkoly snadné ...

(o setkání ministrantů čtěte na str. 4 - 5)

Z obsahu:

Duch svatý
pomocníkem
v modlitbě

(str. 2)

7. setkání ministrantů
naší diecéze

(str. 4 - 5)

Dvě poutě
v Mariánských
Radčicích

(str. 7)

Rozhovor s knězem -
geologem

(str. 8 - 9)

Představuje se
Česká Lípa

(str. 10 - 11)

Duch svatý je naším pomocníkem v modlitbě

I když jsme snad my při modlitbě unaveni, On se ne-unaví nikdy. I když nás přepadne bezmezná nechut z prázdnoty našeho srdce a z naší ubohé modlitby, On zůstává šťastný v ustavičné svěžesti své chvály, jíž oslavuje Otce. I když my máme strach ze skryté nedůvěry, která - jak se nám zdá - jako smrtící jed umrtvuje naše slova modlitby dříve, než ještě vyjdou ze srdce, On sám říká slova, která už nepotřebují vyjadřovat důvěru, protože On už vidí tvář v tvář Toho, který je předmětem naší víry. I když

v naší modlitbě bojuje skrytá beznaděj našeho srdce s jistotou, která nám samým připadá ve slovech modlitby tak vyumělkovaná, modlí se v nás On sám - neotřesitelná jistota věčného Boha.

I když slova „Miluji tě, Bože!“ - „Mám tě rád, Pane!“ znějí našemu srdci často trapně; zdá se nám, jako by za nimi číhalo velké nebezpečí, že by se mohlo plnění povinností lásky najednou obrátit v pošetilou nenávist vůči někomu, koho milovat musíme, ON se modlí v nás a s námi Vele-

píseň lásky, která bez ohledu na jakoukoliv povinnost a zákon je jenom čistým výrazem lásky k milovanému Bohu.

Když se modlíme, ON se tedy modlí v nás. Duch svatý je naším pomocníkem v modlitbě. Ne jen v tom smyslu, že nám pomáhá při tom, co my sami v sobě prožíváme jako modlitbu, ale i v tom smyslu, že právě proto, že nám pomáhá, je naše modlitba něčím nekonečně větším než jen naše modlitba osobní. Protože ON pomáhá, je naše modlitba částí melodie, která zní celým nebem - je vůní kadidla, která ustavičně stoupá před tvář jediného Boha.

Modlí se v nás Duch Boží. To je ta nejposvátnější útěcha v naší modlitbě. V tom je nejvznešenější hodnota naší modlitby. To nám dává novou povinnost a odpovědnost, abychom se modlili opravdověji abychom nepolevovali. On se modlí v nás. To je nevyčerpatelný obsah celé naší modlitby, která vychází z prázdnoty našeho srdce. On se modlí v nás.

A právě toto bude z našich modliteb zvětšeno, to bude plodem pro věčnost.

Naše modlitba je jistým způsobem Duchem svatým posvěcována. Dříve, než se začneme modlit, ztišme se. A až pak člověk dosáhne vnitřního klidu, až všechno vnitřní síly naší bytosti se svobodně a v klidu zapojí na Ducha svatého a z hluboké studnice začnou tiše stoupat vody Božích darů a začnou životodárně napájet v naší modlitbě to, co je v ní dílem našeho ducha a vůle - pak nechme mluvit Ducha Otce a Syna. My ho neslyšíme. Ale přece vírou víme, že On se v nás modlí, modlí se s námi a za nás. A jeho slova znějí jako ozvěna v hlubinách našeho srdce a v srdci věčného Otce. Necháváme mluvit Ducha Božího. A v rozechvění plném úcty a v hluboké lásce opakujeme jeho slova po něm. Modlíme se ...

Karl Rahner

Věřím v Ducha svatého (Karl Rahner)

Věřím,
že může odbourat všechny moje předsudky.
Věřím, že může změnit moje špatné návyky.
Věřím, že může překonat moji lhostejnost.
Věřím, že mi může dát k lásce fantazii.
Věřím, že mi může dát výstrahu před vším zlým.
Věřím, že mi může dávat odvahu k dobrému.
Věřím, že může vítězit nad mým smutkem.
Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.
Věřím, že mě může zbavit pocitů méněcennosti.
Věřím, že mi může dávat sílu v každém mém utrpení.
Věřím, že mi může postavit po bok někoho, kdo mi bude blízký.
Věřím, že může proniknout celou mou bytostí.

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník I., číslo 7

Datum vydání: 2.6.1996

(uzávěrka příštího čísla 10.6.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Z diáře otce biskupa

- 1.6. - Chlumeck - slavnostní sliby sester řádu Navštívení Panny Marie
- 2.6. - Jablonné v Podještědí - pontifikální mše sv. v 16,00 - Zdislava - křest a biřmování
- 4.6. - Praha - schůze České biblické společnosti
- 5.6. - Bohosudov - konkurs nových profesorů pro biskupské gymnázium
- 6.6. - 8.6. - Řím, národní poutí
- 12.6. - 14.6. - Bamberg - výročí založení Charity
- 15.6. v 10,00 - Česká Lípa - biřmování v 15,00 - Rožany - poutní slavnost
- 16.6. v 10,30 - Libědice - poutní slavnost sv. Víta
- 17.6. - vikariátní schůze Varnsdorf
- 18.6. - Hradec Králové - setkání s kněžími 20 let po svěcení
- 20.6. v 17,00 - konvikt Litoměřice - TeDeum
- 23.6. v 10,30 - Liberec - biřmování
- 24.6. v 18,00 - Újezd pod Troskami - poutní slavnost sv. Jana Křtitele
- 25.6. v 17,00 - Mělník - stoleté jubileum
- 26.6. ve 14,00 - uvítání litevského varhaníka
- 28.6. - 30.6. - Kloster Banz - kněžské jubileum
- 2. - 5.7. - ČBK a velehradská poutí
- 6. - 12.7. - dovolená

Program oslav jubilejního roku kláštera v Oseku na červen

- 1.6. 14,00 - Dětský den, odpolední program v klášterní zahradě
- 6.6. 16,00 - Slavnost Božího Těla - procesí, poté piknik na nádvoří kláštera
- 12.6. - Poutí věřících z děkanátů Tachov a Tirschenreuth, českoněmecké setkání
- 13.6. 16,00 - Poutí do Mariánských Radčic
- 15. - 16.6. - Mezinárodní setkání cisterciáků
- 16.6. 10,00 - Pontifikální mše svatá za účasti generálního opata cisterciáckého řádu z Říma
16,00 - Koncert Severočeské filharmonie Teplice:
W.A. Mozart: Rekviem (diriguje Tomáš Koutník)
- 30.6. 16,00 - Českosaský hudební festival - závěrečný koncert

Gratulujeme kněžím k jejich červenému jubileu kněžského svěcení:

5 let P. Filip Stajner OP	30 let P. Antonín Audy
10 let P. Ryszard Madej	P. Antonín Bratřovský
P. Wiliam Matějka	P. Pavel Kejdana OFM
P. Josef Mazura	35 let P. Jan Dudys
P. Leopold Paseka	P. Václav Hlouch
15 let P. Jiří Hladík	P. František Kocman
P. Alexander Siudzik	40 let P. Rudolf Prchal
CSsR	50 let P. Václav Červinka
20 let P. František Jirásek	P. Karel Kousal
P. Miroslav Šimáček	P. Jan Pohl
P. Josef Špaček	
O.Praem.	
25 let P. František Tomšík	

Červen - měsíc Božského Srdce Ježíšova

V roce 1675 v oktávu Božího Těla v klášteře Navštívení Panny Marie v Paray-le-Monial se modlila mladá řeholní sestra Markéta Maria Allacoque. Měla zvláštní vnitřní vidění, o němž vypravovala: „Viděla jsem Božské Srdce v oslnujícím lesku, zářící jako slunce, průhledné jako křišťál. Bylo ovínuto trním a ozdobeno křížem. Spatřila jsem Ježíše, jak mi ukazuje svoje srdce a říká: ‘Největší lásku mi prokážeš, budeš-li moje Srdce ctít a účtu k němu v mé církvi rozšiřovat. Mé Srdce miluje lidi láskou nekonečnou ...’“

Od té doby se začala šířit úcta k Božskému Srdci postupně po celé církvi a této úctě byl zasvěcen měsíc červen.

Na základě biblických a teologických poznatků byly sestaveny litanie k Božskému Srdci Ježíšovu. Ty nám nabízejí vzácné bohatství duchovních myšlenek. Nad jednou z těchto invokací se společně zamysleme.

- Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky...

„Přišel jsem na zemi zapálit oheň,“ říká Ježíš, „a chci, aby zapálil svět.“

Lidstvo už plane, ale jakými plameny: plameny vášně, které hubí srdce, plameny nenávisti a násilí mezi lidmi, které často dostávají konkrétní podobu velkých revolučních a válečných požárů.

Když hoří les, je třeba vytvořit protioheň, aby se zabránilo zkáze.

A to přišel Ježíš udělat v tomto světě: aby zabránil zlu a špatnosti, postavil jim v protiklad oheň lásky.

„Bůh je šířící oheň,“ praví Písmo svaté. Své jméno zjevuje Bůh Mojžíšovi z hořícího keře. Neboť je-li absolutním Bytím, pak jen proto, že je Láskou.

Nepřekvapuje tedy, že při zjeveních v Paray-le-Monial vnímala svatá Markéta-Marie mnohokrát Srdce Ježíšovo jako výheň nebo viděla, jak ze srdce vystupují plameny. Symbol je jasný a výmluvný.

Ale oheň, který šlehá ze Srdce Spasitelova, se musí šířit, jako když se šíří požár a postupně zapálí vše, s čím se setká.

Těmito „živými plameny lásky“, které přicházejí z vtělené Lásky, se musíme nechat zachvátit: aby Ježíš shledal, že jsme vnímaví k lidské a božské něze, kterou nám nabízí. Neodmítejme nabídku takové lásky!

Když si nás však taková láska získá, musíme jí zase předat dál. Učiní-li z nás Bůh jako ze svých andělů „ohnivé plameny“, musíme zapálit svět Kristovou láskou. Místo nenávisti budeme vnášet dobrotu, milosrdenství, soucit i neumdlévající odpuštění jeho Srdce. Tak lidstvo zahoří novým ohněm. Tento „oheň na zemi“ už nebude pustošit, ale osvětlovat a rozohňovat.

Ve chvíli, kdy už nebudete hořet láskou, „varuje nás Francois Mauriac, „mnoho lidí zemře zimou“.

V sobotu 18. května se sjeli do Litoměřic ministranti z celé diecéze. Setkání se konalo již posedmé a - stejně jako při minulých setkáních - bylo na programu nejen soutěžení v různých disciplínách, ale i společná mše svatá.

Oproti minulým ročníkům se sjelo ministrantů (a ministrantek) poněkud méně - kolem stovky, což je pouhá pětina celkového počtu ministrantů v naší diecézi.

Vítězné družstvo v nejmladší kategorii 1. - 3. třída, vítězové přijeli z Liberce

Ministranti litoměřické diecéze se již posedmé setkali v Litoměřicích

Setkání bylo zahájeno vzájemným představením se účastníků v katedrále, které vedli oba hlavní organizáto-

ři a moderátoři ministrantského dne P. Antonín Forbelský z litoměřického konviktu a salesián P. Miroslav

Maňásek z Teplíc.

Pak už nic nebránilo zahájení soutěžního klání. Po celém dómském náměstí byla rozmístěna jednotlivá stanoviště, která mohli ministranti v tříčlenných družstvech absolvovat v libovolném pořadí. Soutěžilo se nejen ve fyzické zdatnosti (hod vlastnoručně složenou vlašťovkou na dálku či hod míčkem na cíl), ale i ve znalostech. Do této kategorie patřil například liturgický test nebo poznávání světců podle jejich krátkého životopisu.

Družstva byla rychlejší než organizátoři předpokládali, a proto se celý program o hodinu urychlil.

Po teplém páрку, který každý dostal k obědu, se ministranti shromáždili opět v katedrále, aby vyslechli verdikt rozhodčích, kdo že v dnešním soutěžení zvítězil.

V jednotlivých kategoriích zvítězila tato ministrantská družstva: v kategorii 1.-3. třída družstvo z Liberce, v kategorii 4.-6. třída družstvo z Litoměřic, v kategorii 7.-9. třída družstvo z Jablonce nad Nisou a v kategorii seniorů družstvo z Hrádku nad Nisou. Každý účast-

ník dostal pamětní list. Organizátoři zdůraznili, že není až tak podstatné, kdo vyhrál soutěže. Vyhráli vlastně všichni - proto, že se přijeli setkat s ostatními.

Vyvrcholením a zároveň posledním bodem programu byla mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl P. Forbelský. V homílii hovořil k ministrantům o radosti. Ministranti si také sami připravili vlastní přímlyvy.

Po celý den bylo krásné, téměř letní počasí a je jen škoda, že setkání ministrantů nezbudilo zájem většího počtu dětí i jejich vedoucích.

*Text a fotografie:
Luboš Růta*

P. Antonín Forbelský a salesián P. Miroslav Maňásek

Foto vlevo nahoře: ministranti si i prakticky vyzkoušeli službu u oltáře

Foto vpravo nahoře: vítězné družstvo v kategorii 4.-6. třída

bylo z Litoměřic

Foto vlevo dole: vítězné družstvo v kategorii 7.-9. třída z Jablonce nad Nisou (prozradíme, že ten uprostřed vám do Zdislavy píše ministrantskou rubriku)

Foto vpravo dole: vítězné družstvo v kategorii seniorů z Hrádku nad Nisou

Církevní Festival sborového zpěvu v Krupce

Ve školní kapli Biskupského gymnázia Bohosudov v Krupce na Teplicku se 8. května dnes uskutečnil první ročník přehlídkového festivalu sborového zpěvu.

Pozvání místního sboru Audite silete přijalo osm pěveckých souborů z různých církví ze severních Čech a Prahy.

Vlasta Holíková, která vede místní sbor Audite silete, řekla, že záměrem pořadatelů je vytvořit v Krupce-Bohosudově tradici těchto ekumenických festivalů sborového zpěvu prá-

vě ve výroční den konce druhé světové války. Je podle ní symbolické, že církevní sbory dnes zpívaly ve školní kapli biskupského gymnázia, kde ještě před šesti lety měla sovětská armáda uskladněnou municí.

Bohosudovský festival odpoledne ukončila ekumenická bohoslužba za světový mír, toleranci a lásku mezi lidmi v místní bazilice Bolestné Matky Boží.

(ze servisu ČTK)

Zemřel P. František Bílek

Ve velikonocním čísle měsíčníku Zdislava jsme četli o úsměvech otce Františka Bílka. Šlo o libušského faráře, který ze zdravotních důvodů odcházel z kraje pod Troskami na odpočinek na rodnou Moravu. Nemohl již unést tíhu povinností venkovského pastýře. Krátce před odchodem z duchovní správy byl jmenován čestným kanovníkem katedrál svatoštěpánské kapituly v Litoměřicích.

Dlouho ale své penzionování nepřežil. Ve středu 15. května přišla z Veselí nad

Moravou zpráva o jeho úmrtí.

Narodil se v Zarazicích před sedmdesáti roky. Po řadu let usiloval o přijetí do kněžského semináře, ale až 30. června 1973 byl vysvěcen v Litoměřicích na kněze. Po dva roky byl kaplanem v Turnově a hned potom správcem farnosti sv. Martina v Libuni a současně farností Újezd pod Troskami a Mladějov.

Byl pohřben ve středu 22. května v rodných Zarazicích.

P. Josef Helikar

Diecézní setkání katechetů se konalo v Litoměřicích

První setkání katechetů po nástupu nové vedoucí katechetického centra v Litoměřicích Míly Ujčíkové se konalo 27. dubna v Litoměřicích na biskupství. Sešlo se několik desítek katechetek a katechetů ze všech koutů diecéze.

Setkání začalo v 9 hodin prezentací účastníků, kteří byli jednotlivě osobně přivítáni Mílou Ujčíkovou. Poté otec biskup Koukl sloužil pro katechety mši svatou v katedrále. Po ní odpovídal na dotazy katechetů z různých oblastí souvisejících s katechetikou.

V dopolední části programu pak účastníci vyslechli zkušenosti a svědectví katechety Mgr. Veroniky Pospíšilové z Jablonce nad Nisou.

Odpoledne zahájil svým bezprostředním způsobem přednáškou brněnský P. Jiří Kaňa, který hovořil především o předpokladech katecheze.

Posledním bodem programu setkání byly diskuse ve skupinkách, ve kterých se sešli katecheté ze sousedních vikariátů. Setkání bylo dobrou příležitostí k vzájemnému poznání a navázání kontaktů, ale i k vlastnímu obohacení pro práci s dětmi.

Katechetům byla po celou dobu setkání k dispozici široká nabídka jak křesťanské pedagogické literatury, tak praktických pomůcek pro katechezi.

V oseckém klášteře byly vysvěceny varhany

Barokní chórové varhany z roku 1715 vysvětil 5. května po jejich celkové opravě v kostele oseckého cisterciáckého klášteře Bernhard Thebes, 45. opat osecký. Při pontifikální mši zazněly i Brixihovo a Schubertovy skladby.

Barokní varhany v oseckém klášteře postavil v letech 1714 až 1715 Václav Starck. Loni restauroval varhany český varhanářský mistr Vladimír Šlajch. Peníze potřebné na jejich opravu přišly převážně z Německa. Podle posudku mezinárodní komise znalců patří nyní varhany v oseckém

klášteře k nejlepším barokně laděným varhanám ve střední Evropě.

Jubilejní rok oseckého klášteře je ve znamení bohatého církevního a kulturního života. Kromě mší, slavností a poutí je klášter v tomto roce i místem mnoha koncertů, přednášek, výstav

a programů pro děti s mezinárodní účastí.

Oslavy vyvrcholí 6. října pontifikální mší s kardinálem Miloslavem Vlkem, arcibiskupem pražským. Organizátoři oslav pozvali na tento den také představitele Poslanecké sně-

movny. Ze zahraničí pak dostali pozvánku i předseda saské vlády Kurt Biedenkopf a generální opat cisterciáckého řádu Maurus Esteva.

Loni vyhlásila vláda klášter za národní kulturní památku a ministerstvo kultury jej zařadilo do Programu zachrany architektonického dědictví.

Nyní pokračuje rekonstrukce rozsáhlého klášterního areálu. Z části byly již opraveny střechy a okna barokního kostela a část objektu byla plynofikována. Letos má být otevřen nový vstup pro turistické návštěvníky klášteře s veškerým

potřebným zázemím: informativní výstavou, průvodcovskou službou, nabídkou suvenýrů a občerstvením.

Klášter není jen mrtvou historickou památkou, ale podle svého opata v něm žije již devět noviců. Útočiště zde našlo i na 50 mužů a žen, vesměs dosud žijících na okraji společnosti. Klášter jim poskytuje bydlení a práci. Kromě toho má klášter už také spolek svých přátel, jichž sdružuje na 400.

(ze servisu ČTK)

V Mariánských Radčicích se konaly v jednom týdnu dvě poutě

Obec Mariánské Radčice se nachází na sever od Mostu v Podkrušnohoří, v těsné blízkosti již téměř zlikvidovaných Libkovic. Již název svědčí o tom, že zdejší mariánská úcta má dávnou tradici. Jejím významnými šířiteli byli cisterciáci z nedalekého oseckého kláštera, kteří spravovali i okolní farní kostely. V r. 1697 bylo v Mariánských Radčicích založeno bratrstvo Bolestné Matky Boží a v následujícím roce byly položeny základy nynějšího kostela. Úcta k Panně Marii byla podpořena řadou papežských privilegií.

8.5. - Společná pout' čtyř vikariátů

Státní svátek v den památky Panny Marie, prostřednice všech milostí, umožnil zdařilou pout' v Mariánských Radčicích, v místě úcty Bolestné Matky Boží. Ke čtyřicítce kněží se přidala velká skupina premonstrátských kandidátů ze Strahova, kteří přijeli na pout' se svým opatem Michalem Pojezdným a převorem P. Petřinou.

Mši svatou celebrou litoměřický biskup Josef Koukl spolu s oseckým a strahovským opatem. Poté kněží zúčastněných vikariátů odjeli do oseckého kláštera, kam je opat Bernard Thebes pozval na oběd. Závěr pouti patřil společné odpolední modlitbě.

V cisterciáckém klášteře je co obdivovat, především z jeho bohaté historie. Byl poškozen za Rudolfa Habsburského, zničen husity, avšak znovu a znovu povstával. Jedním z jeho stavitelů byl i slavný Octavio Broggio. V křížové chodbě jsou umístěna rozměrná plátna představující výjevy z dějin řádu. Kapitulní síň se chlubí pulpitem, vytesaným z jednoho kusu kamene.

P. Josef Helikar

12.5. - Hlavní pout'

Po návratu cisterciáků do oseckého kláštera začátkem devadesátých let obnovil opat Bernard Thebes tradici poutního místa v Mariánských Radčicích. Každý měsíc třináctého - výroční den fatimského zjevení - je v tomto poutním místě slavena poutní mše svatá. Opat obvykle „putuje“ z Oseka pěšky. V měsíci květnu, v roce 800. výročí založení oseckého kláštera, byla pout' přesunuta o jeden den na neděli a stala se hlavní poutí v letošním jubilejním roce. Očekávanými účastníky této pouti byli zástupci templářského řádu. S německou výpravou přijeli dva kněží. Věřící z Ústí nad Labem přivedl dominikán P. Filip Stajner, který se ujal i funkce tlumočnicka.

Jako každý měsíc, i nyní začaly obřady průvodem v ambitech a modlitbou loretánské litanie. Potom následovala mše svatá a nakonec prosby, vyslovované věřícími před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Obřady byly ukončeny svátostným požehnáním.

Na začátku bohoslužby pozdravil otec opat hosty z templářského řádu, bratry v kněž-

ské službě ze SRN spolu s německými poutníky, dominikána P. Stajnera s věřícími z Ústí nad Labem a všechny ostatní, mezi nimiž byla již tradičně velká skupina teplických farníků. Nejvřeleji byly však přivítány děti z místní obce, zcela dle Ježíšových slov: „Nechte malíčkových přijít ke mně a nebraňte jim, neboť jejich je nebeské království!“

V promluvě, která obvykle patří hlavně místním dětem, které otec opat tímto způsobem učí náboženství, upozornil na slova ze skutků apoštolských: „Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví...“ I my musíme poslouchat, abychom byli schopni slyšet slovo Boží. Musíme ale také umět prosit, abychom dostali Ducha svatého. Duch svatý je to nejdůležitější, co potřebujeme. Ale nemáme nikdy prosit sami. I apoštolové po nanebevstoupení Páně setrvali na modlitbách s Pannou Marií. Tak i my máme prosit Matku Boží, aby společně s námi předkládala naše prosby svému božskému Synu.

Pokud jste ještě nenavštívili toto poutní místo, přijďte 13. v některém dalším měsíci požádat o přímluvu Bolestnou Matku Boží do Mariánských Radčic.

Ivo Barabáš

Interiér kostela v Mariánských Radčicích

Dopis neznámým dětem

Moje milé děti, možná někde čekáte na naši lásku a pozvání do života. Také se mi po vás stýská. Proto vám alespoň píšu.

Máte důvod zlobit se na nás, moderní rodiče, že bráníme vašemu příchodu na svět. Myslíme to s vámi dobře. Když se podíváme kolem sebe, není to pohled radostný. Životní prostředí zničené. Je téměř jisté, že byste měly alergii nebo jiné zdravotní problémy. Na vaši nevinnou dušičku by útočili prodejci drog i nechutných časopisů. Násilí by vám podbízel každý den na televizních obrazovkách. Jistě jsou na světě i hezčí věci, ale tyto nahánějí rodičům strach.

Muži tvrdí, že více dětí neuživí. Každý chce být dobrým otcem. To znamená podle dnešních měřítek mít děti moderně oblečené, s možností studovat, sportovat, věnovat se hudbě a jiným zálibám. Našetřit dětem pár tisíc (popř. stovek tisíc) do začátku samostatného života. Jednou za čas si dopřát pěknou dovolenou. Jezdit v hezkém autě.

My ženy říkáme to samé. Někdy přidáme, že bychom si kazily postavu.

Je toto všechno opravdu tak nutné? Oč máme víc než naše maminky a babičky v mládí? Jsme proto šťastnější? Zaručíme tím našim dětem automaticky krásné dětství, pevnou rodinu?

Když si nyní vzpomenu na všechny nádherné chvíle mateřství, zjišťuji, že závidím maminkám s kočárky, přestože třikrát dobře vím, co to dá práce, starosti a nočního vstávání. Tuším, že ta závist nebude jen nějaký rozmar, ale touha - dar od Boha, který ženy mají k vznešenému úkolu mateřství. Zkusme o tom přemýšlet...

Helena Z. Nejedlá

Rozhovor s knězem - geologem

P. RNDr. Jaroslavem Macounem, CSc.

P. Macoun v současné době působí ve farním obvodu Jestřebí (spolu s P. Bakoněm). Řada titulů kolem jeho jména působí poněkud neobvykle, proto jsme se za ním vypravili, abychom se ho zeptali. A to nejen na jeho tituly.

Jak jste se stal doktorem přírodních věd a kandidátem věd?

Studoval jsem přírodní vědy na přírodovědecké fakultě v Praze. Mou specializací se stala geomorfologie, takže jsem studoval na katedře fyzikální geografie.

Mohl byste nám přiblížit, co to je geomorfologie?

Geomorfologie je nauka o tvarech zemského povrchu a o jejich vývoji.

Jak jste pokračoval po studiích na vysoké škole?

Z fakulty jsem vyšel jako promován geograf a dostal jsem se do Ústředního ústavu geologického v Praze. Tenkrát - bylo to brzo po válce - se dávaly tzv. umístěnky, to znamenalo, že člověk musel nastoupit tam, kam ho přidělili. Neměl jsem tenkrát moc dobrý „politický profil“ a do ústavu jsem mohl nastoupit, protože se za mě zaručil jeden z profesorů na fakultě. Pracoval jsem jednak ve výzkumu a jednak v geologickém mapování. Každý geolog vždy dostane nějaké „své“ teritorium, ve kterém se bude pohybovat. Na mě tenkrát připadlo Opavsko a Hlučínsko. Bylo to pro mne velmi zajímavé - i proto, že z náboženského hlediska to byla jedna z „nejzachovalejších“ oblastí. Asi jedenáct let

jsem v této oblasti měl přechodné bydliště, protože naše práce vyžadovala dlouhodobější pobyt v terénu.

Pocházíte z křesťanské rodiny nebo jste konvertita?

Moji rodiče oba byli katolíci - pocházím z Oseka u Sobotky, tedy z Českého ráje.

V Mladé Boleslavi byla před válkou po náboženské stránce velmi příhodná situace - působili tam výborní kněží. Náboženství nás na gymnáziu vyučoval otec provinciál Cyril Karel Žampach. Ten nás studenty podchytil, získal řadu z nás pro ministrování a každou neděli mí-

minář v Litoměřicích a náš pan biskup Trochta si nepřál, aby jeho bohoslovci studovali v tomto semináři, ale aby počkali. Ze semináře odešli i někteří bohoslovci, kteří byli teprve na začátku studia. Jeden z nich - P. Knědl, přišel právě do Mladé Boleslavi, kde začal velmi dobře pracovat se starší mládeží.

Jak jste se tedy vlastně z vědce - geologa stal knězem?

Bůh si mě určitě vedl svou zvláštní cestou. Už jako chlapec mě zaujal náš kněz - katecheta. Říkám to proto, že si myslím, že pokud člověk vyrůstá v příznivém prostředí, může i Bůh daleko lépe působit na toho, koho povolává. Dalším impulsem bylo vyučování patera provinciála v Mladé Boleslavi, které jsem už zmínil.

Za války - bylo to v tercii, v roce 1943 - jsem byl určen za „sběrače“ starého papíru. Tenkrát byla povinnost starý papír odvádět. Jednou zjistili, že jsem neodvedl nic, protože jsme už doma nic starého neměli. Byl tam ale jeden můj spolužák a ten říkal, abych přišel k nim, že mají po strýčkovi v dřevníku mnoho knih, ze kterých si mohou vybrat a dát je do sběru. Tenkrát mě v onom dřevníku upoutaly dvě velmi zajímavé knihy o geologii a jedna o zeměpisu. S jednou z nich jsem se nedokázal rozloučit a do sběru ji nedal. A to byl asi ten moment, který ve mně vzbudil zájem o geologii, který mi vydržel po celou dobu studií na gymnáziu. Pak jsem vystudoval přírodní vědy na vysoké škole a vlastně celých 37 let až do penze jsem strá-

Do školy jsem začal chodit v Jičíně, pak krátce v Sobotce, ale pak byl můj otec, který byl berním úředníkem, přeložen do Mladé Boleslavi. Tam jsem pokračoval i v gymnaziálních studiích až do maturity. Potom jsem odešel studovat do Prahy.

val zvlášť pro studenty mši svatou. Pamatuji se, že tenkrát to všechno bylo takové živé - jako ministranti jsme například museli chodit hodinu před bohoslužbou, aby se na nás dostalo oblečení.

Když se dostali k moci komunisté, zřídili jednotný se-

vil na Moravě - na Ostravsku, Hlučínsku, ale i u Přerova a kolem Kroměříže. To všechno mělo svůj význam. V Hlučíně jsem se setkal s knězem - P. Prokopem, který mě nechal u sebe bydlet. Neměl tehdy státní souhlas a pracoval na stavbě elektrárny. Byl to bývalý profesor arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, kde učil latinu a řečtinu. Ten mě připravoval na kněžství, pro které jsem se už dříve rozhodl. Tak jsem se udržel až do roku 1968, kdy se naskytla příležitost nastoupit v Olomouci do pobočky teologické fakulty. Tehdy tam bylo zavedeno i externí studium teologie. S vědomím otce biskupa jsem na této fakultě studoval. Aniž by o tom někdo v geologickém ústavu věděl, podařilo se mi celou teologii vystudovat. V roce 1973 jsem byl hotov a hned jsem jel za panem biskupem Trochou. V listopadu mi udělil služby lektorátu a akolytátu a zařadil mě mezi kandidáty kněžství. Začátkem prosince jsem na biskupství v Litoměřicích prodělal exercicie a po nich jsem byl posvěcen na kněze. Hned druhý den jsem šel za okresním církevním tajemníkem v Mladé Boleslavi, oznámil jsem mu, že jsem vysvěcen a že bych chtěl do duchovní správy. On sám by proti tomu nic neměl, ale krajský tajemník v Praze mi to nepovolil.

Zůstal jsem tedy normálně pracovat, ale nijak jsem své kněžství nerozhlašoval. Každý rok jsme museli doplňovat ke kádrovému dotazníku, co se v našem životě změnilo. Napsal jsem tam tedy, že jsem vystudoval CM teologickou fakultu v Litoměřicích a byl jsem ordinován. Ty ženské, které to měly na starosti, tomu zřejmě nerozuměly, tak to do mých materiálů vložily a nic se nedělo. Až v roce 1982 přišel do našeho

ústavu za kádrovákem estébák, který měl ústav na starosti s tím, že „toho faráře, kterého tu máte, nesmíte nikam posílat - ani na Východ, ani na Západ“. Tehdy objevili, že jsem kněžství nezamlčel, ale že je skutečně v kádrových materiálech uvedeno a v ústavu jsem zůstal i nadále.

Když v roce 1989 přišla revoluce, zbývalo mi už jen půl roku do dovršení šedesátí let. Zašel jsem za panem biskupem a všechno jsem mu řekl. Řekl mi, abych těch půl roku zůstal ještě v Praze. Poté, co jsem přišel do penze, dostal jsem se spolu s P. Bakoněm sem do Jestřebí. Zpočátku jsme tu měli i P. Prokopa, který však už byl raněn mozkovou mrtvicí a asi po dvou letech zemřel.

V době, kdy jste neměl státní souhlas, jste vykonával nějakou kněžskou službu?

Samozřejmě. Když jsem byl svěcen, pan kardinál Trochta mi řekl, že si myslí, že pro mne státní souhlas nedostane. Proto mi dal jurisdikci pro celé území Československa. Pomáhal jsem v Praze u kapucínů především zaopatřováním starých lidí, zpovídáním, návštěvami nemocných apod. Stejně tak tomu bylo i při mém působení na Moravě. Veřejně to však samozřejmě nešlo. Prováděl jsem například i katecheze v rodinách a každý den jsem měl někde v soukromí mši svatou.

Neuvažoval jste někdy o manželství, o rodinném životě - svěcen jste byl až po 40. roce života?

Neuvažoval. Byl jsem skálopevně rozhodnut. A jsem rád, že jsem knězem byl, i když jsem veřejně působit nemohl.

Děkuji za rozhovor.

Ptal se a fotografoval

L. Růta

Vůle tvá ...

Vůle tvá je cesta má,
za bouří, vichru, blesku,
mým štěstím je, bezpečím,
jí kráčím beze stesku.

Vůle tvá je cestou mou
za poledního žáru,
za noc, kdy vzpomínám
zda přivedeš mě k ránu.

Vůle tvá je touha má,
jen dej mi mnoho síly,
včas až mocná ruka tvá
blíž povede mne k cíli.

Do vůle tvé odevzdám
radosti, strasti, boje,
život celý dávám ti
tak šťastna, že jsem tvoje.

Ať splním tvoji vůli
jak mi z Písma zní,
dnes prosím Lásku tvoji
o místo poslední.

Až vůle tvá jak slunce
mne bude blažit věčně,
hymnus díky zahraji,
a budu zpívat věčně.

Farnost se představuje

Česká Lípa má na každé světové straně kostel

Z historie farnosti

Farní společenství v České Lípě si připomíná spolu se svým duchovním správcem jeho tři jubilea: 35 let života, 10 let kněžství a 10 let působení na Českolipsku.

P. Viliam Matějka nastoupil hned po vysvěcení do České Lípy jako kaplan k P. Ivanu Pešovi OSA, velmi dobrému a zkušenému knězi. Po kratší době, stále jako českolipský kaplan, začal působit samostatně v nedalekých Zákupech. Když P. Peša onemocněl a nemohl již v duchovní správě působit, byl P. Matějka ustanoven administrátorem a vrátil se do České Lípy.

I v minulých letech v Čes-

ké Lípě působili dobří duchovní správci, kteří vynikali zbožností a láskou. Ať už to byl P. Jan Maria Sury, P. Rybníkář, P. Polášek či P. Josef Stejskal.

Kostely

Českolipský farní obvod tvoří 12 farností s 13 kostely a několika kaplemi, které jsou většinou ve velmi špatném stavu. bohoslužby se kromě České Lípy konají pravidelně v Zákupech a ve Volfarticích; během léta též na Slunečné. Samotná Česká Lípa tvoří dvě farnosti: město a klášter, které jsou dnes spojeny personální unií (jsou spravovány jedním knězem). Město vlastně ani svůj farní kostel nemá,

Kostel sv. Máří Magdalény

protože děkanský kostel svatých Petra a Pavla, jeden z největších v Čechách, vyhořel r. 1787 a nebyl již obnoven. Jako farní kostel byl používán kostel sv. Kříže. Klášterní farnost jako svůj farní kostel používala kostel Všech svatých, který byl r. 1927 povýšen papežem Piem XI. na baziliku minor. V současnosti slouží bazilika jako farní kostel pro celou Českou Lípou. Konají se zde bohoslužby o nedělích a svátcích. Kostel sv. Kříže se používá jako pohřební a kostel sv. Máří Magdalény, který je spojen s farou a je vytápěn, slouží pro bohoslužby ve všední den. Konají se v něm též biblické hodiny, výklad katechismu, přípravy na biřmování a různé jiné akce.

Živé společenství mládeže i katecheze

Po páteční bohoslužbě, která je pro mládež, bývá promítání videa či filmů a na to navazuje setkání velmi živého společenství mladých. Toto společenství je opravdu

aktivní a pořádá různé zdařilé akce, jako například loňské diecézní setkání mládeže. Další společenství tvoří pravidelně se scházející mladé rodiny. Pravidelně každou středu se schází chrámový sbor, který při významných svátcích zpívá při bohoslužbách pod vedením zkušeného regenschoriho p. Šaška. Ve farnosti je mnoho dobrovolných pomocníků, kteří uklízejí a zdobí chrámové prostory, pomáhají s administrativou, organizací zájezdů a při duchovních obnovách. Farní rada se pravidelně neschází, ale je-li třeba, je svolán aktiv spolupracovníků, s jejichž pomocí se vyvstale problémy vyřeší. Náboženství se vyučuje na faře v několika skupinách. Učí jak P. Matějka, tak laičtí katecheté pod vedením zkušených PhDr. Věnceslavy Fišerové a Hanky Šmejldové. Náboženství se v České Lípě vyučovalo nepřetržitě od roku 1969. Je samozřejmé, že v minulosti jen tajně, pod jinými názvy, nicméně každý rok se několika dětem umož-

P. Viliam Matějka, správce českolipské farnosti

nilo první svaté přijímání i další výuka. Náboženství v této době učilo kromě kněží i několik farníků, kteří stáli absolvovat katechetický kurs v letech 1968/69.

Působí zde též stálý jáhen, který vede pohřby, připravuje rodiče malých dětí na křest a křtí je. Rovněž připravuje snoubence ke sňatku a oddává je. Ke stálému jáhenství se připravují další dva. Ve farnosti se také pravidelně jednou za čtvrt roku konají duchovní cvičení, která vede buď sám P. Matějka nebo přizvaný duchovní z jiné farnosti.

Ze zdejší farnosti máme jednoho bohoslovce, který je v semináři a připravuje se na kněžství. Velkou pomocí pro P. Matějku jsou tři techničtí administrátoři, kteří se starají o jednotlivé farnosti.

Kostel z každé strany města

Přijíždíte-li z kterékoliv strany do České Lípy, setkáte se vždy s kostelem. Na severu je to Matka Boží, na východě svatý Kříž, z jihu sv. Magdaléna a ze západu Všichni svatí. Česká Lípa má tedy pevnou ochranu ze všech stran, ale nezdá se, že by si toho byla nějak vědoma. Obyvatel má přes 35 tisíc a na nedělní bohoslužby přichází jen kolem dvou set lidí. Tedy ani ne jedno procento. Apoštolů bylo však jenom dvanáct a dokázali obrátit celé národy. Přejme tedy České Lípě, aby se její kostely zaplnily a víra v ní ožila.

Jan Chmelař,
dr. V. Fišerová, E. Policer
přišli domů v avizovaném

Českolipská mládež je opravdu aktivní

Ještě o ruprechtické farnosti ...

Ve čtvrtém čísle Zdislavy se představovaly čtyři liberecké farnosti. Dnes bych ráda napsala o jedné z nich z pohledu věřících. Proč právě o ruprechtické? Byla poničena nejvíce ze všech a dnes září do okolí nejen kostel, ale bylo využito všech prostor, a to s promyšlenou zodpovědností.

Na věži kostela jsou instalovány hodiny, jako to bývalo dříve (a jdou přesně!). Vnitřek kostela nepůsobí ponuře - naopak. Světla výmalba, světlé lavice a moderně pojatá křížová cesta se sem dobře hodí. Monumentální mozaika s výjevy ze Starého i Nového zákona za obětním stolem působí neobvykle, ale velmi příjemně.

Do tohoto kostela chodí rádi nejenom staří lidé, ale především mladé manželské páry se svými dětmi. Pro děti je oddělena prosklená část v zadní části kostela, a tak od malička si zde děti zvykají, jsou láskyplně přijímány, nikdo je zbytečně nementoruje a cítí se zde jako doma. A tak to má být, říká otec Antonín. Nemohou se vždy dočkat, až ponесou k oltáři obětní dary a žádné nechce jít s prázdnou. Nesou tedy aspoň kytičku nebo obrázek.

Obnovují se také staré zvyky - např. na sv. Martina jsou na stupních oltáře mísy s pečivem, které se po mši sv. rozdělí mezi věřící, po žních jako poděkování za dary země přinášejí lidé chléb, který kněz požehná.

Za pěkného počasí jsou farníci pozváni na posezení venku a při čaji nebo kávě (ochotně ruce ještě něco upečou) se pěkně povídá. V zimě se podobné setkání koná na faře. Nikdy mezi lidmi nechybí kněz, a tak se často dozvíme o těch, kteří se nemohli bohoslužeb zúčastnit a potřebují třeba naši pomoc. Cestu do tohoto kostela najdou často i nekatolíci, kteří jsou vždy srdečně přijímáni.

My, věřící, nyní využíváme vše, co pro nás františkáni vybudovali a téměř zapomínáme, jak kostel vypadal, když jej přejali. Udusaná podlaha, zničená elektrická instalace a všude prázdnost: nebyl tu oltář, lavice, varhany, křtitelnice, zpočátku ani křížová cesta. Mnohý z nás pochyboval, že se kostel v dohledné době otevře. Avšak s pomocí Boží a jistě i na přimluvu Panny Marie a sv. Antonína, jemuž je kostel zasvěcen, se to podařilo již za necelé dva roky. Bylo vynaloženo mnoho práce, shánění i proseb. Například když se kopala kanalizace, vzal P. Antonín krumpáč do ruky, protože se narazilo na skálu a brigádníci už ztráceli elán.

Děkujeme františkánům i ostatním, kteří pomáhali za to, že se jim - s pomocí Boží - podařilo vykonat dobré dílo, které může sloužit celé farnosti.

V.P.

Skauti šluknovského výběžku se setkali v Jiříkově

V minulosti se svatý Jiří těšil všeobecné úctě. Uctívali jej jako svého patrona rytíři, ctili jej i rolníci, horníci, sedláci, kováři, bednáři a vojáci. Dnes úcta k tomuto světcovi trochu pobledla, a přece se ve 20. století k svatému Jiří obrací skauti celého světa. I skauti a skautky šluknovského výběžku chtěli vzdát letos 24. dubna úctu svému vzoru a patronu. Proto se sešli v podvečer toho dne v Jiříkově, městečku, které má svatého Jiří nejen ve svém názvu a městském znaku, ale i místní kostel je mu zasvěcen. Zde se uskutečnila

slavnostní bohoslužba, kterou sloužil P. Oldřich Macík, duchovní rádce rumburského skautského střediska.

Ve svém kázání poukázal na to, že skauti celého světa ctí památku svatého Jiří, protože v něm vidí svůj vzor. Draci žijí i dnes, jenže už nehnízdí v jeskyních a propastech, ale skrývají se v nás samotných. Jsou to draci jako zbabělost, lakota, sobectví, pýcha a podobně. I dnes musí tedy mladí bojovat, má-li vítězit dobro a krása. „V den našeho patrona si to znovu uvědomme,“ končil svou promluvu P. Oldřich.

V přímluvách zazněla prosba i za ty, kteří ve službě těmto ideálům již naplnili svůj život.

Na konci mše svaté všichni nadšeně zazpívali skautskou hymnu a při ní se třemi vztyčenými prsty přísahali věrnost a oddanost odkazu sv. Jiří. Po bohoslužbě se v hloučcích kolem kostela rozproudil přátelský rozhovor a někteří si zahráli i hry.

Poté se šluknovští, varnsdorfští i krásnolipští junáci rozjížděli domů a slibovali si, že se za rok zase setkají na společné pouti v Jiříkově. Rumburští skauti měli ještě s P. Oldři-

chem svůj večerní program s táborákem v Rumburku.

P. Oldřich Macík se jako salesián věnuje i ostatní mládeži ze šluknovského výběžku a připravuje pro ni různé akce, výlety, tábory apod. V dubnu například navštívili plzeňské salesiánské středisko mládeže a nejstarší kostel sv. Jiří v Čechách, který dal vybudovat sv. Vojtěch vracející se z Říma.

*P. Václav Dvořák SDB
a Emil Tuma*

Milé sestřičky světlušky,

o letošních Velikonocích jsem na Vás moc myslela. A víte kdy? Na Bílou sobotu! Když náš kněz přinesl od posvěceného ohně do kostela velkou velikonoční svíci - paškál a my jsme si od tohoto paškálu postupně všichni zapalovali svoji svíčku, celý prostor kostela se pomalu projasňoval, nakonec tma byla pryč a kostel zářil nespočetnými světly... To bylo krásné, že? Určitě to některé z Vás taky prožily!

Vzpomínala jsem v té chvíli na Vás, že každá z Vás světlušek má být taky takové světlo - třeba i jen malé světýlko. Vy věřící světlušky si to svoje světýlko „připalujete“ opravdu od samého Krista - když přijímáte jeho Tělo, když ho voláte v modlitbě a prosíte ho, aby Vám poradil, aby Vám dával sílu... Přijímáte jeho světlo, když se od něho učíte a děláte to, co on od nás lidí chtěl - a to dobře víte, že na prvním místě je, abychom měli rádi nejen jeho, Boha, ale i všechny lidi, s kterými žijeme, se kterými se setkáváme ... děti i velké. A tohle světlo od Krista dává každá z Vás světlušek dál!

Když tedy uděláš něco hezkého - když si třeba pohraješ s nějakým mrnětem (i když se

Ti do toho zrovna moc nechce), když uděláš něčím radost mamince, tatínkovi, babičce, dědovi nebo své kamarádce, tetě apod... - to je takové to Tvoje malé světýlko!

A když se přestaneš mračit nebo dokonce fňukat nebo hubovat a hezky se usměješ, podívej se na sebe do zrcadla a hned uvidíš, jaké je to krásné světýlko, když se dovedeš usmívat! Znáš jednoho chlapčka, který byl moc nemocný, ale když jsem k němu přišla, dokázal se na mě hezky usmát... A možná jste četly o tom, že velký fyzik Landau, když se probudil z narkózy po složité operaci, nestěžoval si, nenaříkal, ale řekl sestřičce jako své první slovo: „Děkuji.“

A ty, sestřičko světluško, zkus zadržet nějaké ošklivé slovo, které bys někdy moc ráda řekla, když máš třeba na někoho dopal, když chceš někomu vynadat... - nebo někdy jindy neřekneš pomluvu, kterou máš zrovna na jazyku... nebudeš hubatá na maminku, tatínka apod. - to bude světlo! To to bude kolem Tebe hezké!

A tak od té Bílé soboty moc často na vás myslím, světlušky! Je jedno, jestli žijete ve městě nebo na vesnici - v paneláku nebo někde na samotě - to je opravdu jedno, jen pro-

sím MOC: nezapomínejte na svůj první úkol - nezapomínejte svítit! Ale především, každá sestřičko světluško, pořád to svoje světlo přijímej od Krista. Nezapomínej pořád znova a znova se od něho učit, jak bys měla mít ráda všechny doma, ostatní děti, druhé lidi všude, kde býváš, kam chodíš nebo jezdíš ... Sviť! Škoda, že nemohu vidět právě teď to Tvoje světýlko!

Starší sestra V.

A ještě bychom rádi sdělili vám všem, skautkám i skautům, světluškám i včelákům v naší diecézi, že o slavnosti Zvěstování Páně 25. března tohoto roku složila své řeholní sliby naše sestra skautka Marie Zdislava Nováková, která obětavě pracovala se světluškami ve středisku Junáka v České Lípě a prožila s nimi i jejich tábory. Sestry z jejího roje jí přišly poblahopřát do Jiřetína pod Jedlovou - byly to opravdu vzácné chvíle v prostředí sester voršilek. Tvář naší drahé sestry Marie Zdislavy zářila velkým vnitřním štěstím - není také divu, dala svůj život se vším všude svému nebeskému Ženichu. Však taky sama o tom píše pro vás:

„O svém povolání k zasvěcenému životu jsem v posledním roce střední školy a po celou dobu formace neměla žádnou pochybnost. V hloubi svého srdce jsem stále vnímala Pánův jasný a pevný hlas: 'Následuj mě.'“

Toto se mi stalo velkou pomocí a silou ve zkouškách, které přicházely...

Myslím, že je to velká Boží milost, za kterou chci stále děkovat.

A jak jsem prožívala den svých prvních řeholních slibů? Byl to pro mne den svatby s Ježíšem...

Světluškám a skautkám litoměřické diecéze vyprošuji a přeji, aby se každá z nich stala světýlkem pro všechny, se kterými se setkává ... doma, ve škole, mezi kamarádkami, tak, jak to pěkně vyjadřuje píseň, kterou všechny světlušky jistě dobře znají: 'Sviť, jen dobře sviť...'

A jak se stát světlem druhým? Stačí úsměv, dobrý skutek nebo ochotná pomoc mamince ...“

Je třeba dobře slyšet Boží volání - a splnit to, co od nás chce Bůh. Doufáme, že nám sestra Marie Zdislava vyprosí své nástupkyně - je málo těch obětavých, kdo by chtěli pracovat s dětmi.

Neobvyklá křížová cesta v Mladé Boleslavi

Městem i okolím vedla křížová cesta, kterou skutečně děti se svým katechetou a knězem na Velký pátek v Mladé Boleslavi.

Velké hodiny na náměstí Republiky ukazovaly dvanáct hodin, když děti s doprovodem stály u pomníčku obětí minulého režimu. Tichou vzpomínkou na nespravedlivé odsouzení mnohých křesťanů opouštěly pak první zastavení.

Druhé zastavení patřilo místu „Na spravedlnosti“. Když mělo město hrdelní právo, byly popravy konány právě na tomto místě za městem. Kolik možná nespravedlivě odsouzených zde muselo přijmout smrt.

Ke třetímu zastavení vedla cesta parkem a poli. Za hromadou dřeva, připraveného k pálení čarodějnic, leží v poli kamenný podstavec bez kříže. „Kristus padá poprvé pod křížem.“ Toto místo jsme opouštěli se slovy: „Ohněm své lásky zahřej ta srdce“.

Zanedlouho jsme přišli do čtvrti „Dubce“. Z levého břehu údolí Klenice jsme pozdravili sluncem ozářenou sochu Panny Marie. Ve čtvrtém zastavení se Pán Ježíš potkal se svou Matkou. Dětem pak byl ukázán z publikace „Mladoboleslavsko“ obraz hořícího města. Děti měly možnost porovnat, co se změnilo během stiletí na panoramatu města. Hrad na levé straně a kostel na pravé straně zůstaly beze změny. Při cestě k pátému zastavení se děti na chvíli věnovaly dětským radovánkám, kolotoči, houpačkám a prolézačkám na pískovišti. Po cestě jsme pak dětem vysvětlili smysl křížů a soch v krajině. Vzpomněli jsme i „suchých dnů“ ve kterých naši předkové vycházeli do polí a modlili se za úrodu.

Kříž na místě našeho pátého zastavení už není ani povalen. Snad překážel podnikání. Od

něj však vede cesta do rodné čtvrti našeho kamaráda Pavla - jednoho ze čtyř, kteří se přihlásili do semináře. On by měl jednou pomáhat nést kříž.

Přešli jsme silnici na místo milosrdenství. Na konci druhé světové války Veronika se jménem Milena prokázala milosrdenství zbedovanému zajatci. Podala mu místo roušky chléb. Třeskla rána a děvče své milosrdenství zaplatilo životem.

Úzkou ulicí jsme sešli k místní pekárně. Uprostřed parčíku leží socha Ježíše s křížem. Ježíšův obličej je zaryt do země. „Ježíš padá podruhé pod křížem“.

Potom jsme stoupali „Křížkovými schody“ do starého města. Připomněli jsme si setkání Ježíše s plačícími ženami. I tady plakaly možná matky nad nezdrábnými syny. Touto cestou přicházeli do města k soudu provinilci. Nahoře u kříže na ně čekal kněz s možností svatě zpovědi. Ale i na tomto místě někdo kříž z podstavce, kde stával, hodil do hlubiny. „Ježíš s křížem padá potřetí“.

Ukončíme naše vyprávění „Na Karmeli“. V parčíku tu stála socha Panny Marie s Ježíšem na klíně (snad je v opravě). Stanuli jsme v místech základů vzdělanosti našeho města. Stojí zde budova bývalého piaristického gymnázia a v okolí je mnoho škol. V meditaci jsme prosili o návrat víry do jejich tříd.

Naše putování mělo být zakončeno na svatém poli - místním hřbitově. Z časových důvodů, aby děti přišly domů v avizovaném čase, jsme se s pozhňáním kněze na třináctém zastavení rozešli.

Byla to vycházka? Byla to křížová cesta? Bylo to obojí. Pro mne jako polského kněze to byl velký zážitek. Byl to pro mne příklad, jak lze duchovní věc spojit s vycházkou i histo-

Ministranti

Liturgické mezidobí - 2. část

Liturgické mezidobí - jinak také doba „během roku“ - je rozdělena na dvě části. O první z nich, období od Křtu Páně do Popeleční středy, bylo již zmíněno v jednom z předchozích čísel. O druhém úseku se něco dozvíte nyní.

Druhá část mezidobí začíná v pondělí po Seslání Ducha svatého a končí v sobotu 34. týdne liturgického mezidobí, tj. v sobotu po slavnosti Ježíše Krista Krále. V tomto období si připomínáme Kristovu veřejnou činnost. S blížícím se adventem budeme číst i o různých prorockých předpovídajících Ježíšův příchod na konci věků. Vrcholem liturgického mezidobí je již zmíněná slavnost Krista Krále.

Liturgická barva je zelená - barva naděje.

Mezi ministranty

Snad v každé ministrantské příručce je psáno, aby ministranti přicházeli na mši svatou včas, alespoň 15 minut před začátkem. Snad každý vedoucí ministrantů svým svěřencům říká, že na mši svatou mají přicházet včas, alespoň 16 minut před začátkem. Každý správný ministrant o tom ví a přichází nejméně 14 minut před začátkem mše, protože je mu jasné, že za pět minut by se nestihl obléct a připravit na vše, co je potřeba.

Dochvilnost by se tedy měla stát naší vlastností, protože bez ní bychom se nemohli připravit na jakýkoliv liturgický obřad. Ministranti, kteří přijdou do sakristie minutu přede mší pak působí na lidi v lavicích jako hrci, kteří zapoměli svoji roli (zvláště musí-li při nějakém úkonu spolupracovat s jiným ministrantem).

Někdy se však skutečně přede mší může přihodit nějaká neočekávaná událost, která zapříčiní, že se ministrant dostaví do sakristie jen chvíli před začátkem mše a zbude mu čas opravdu jen na obléknutí do ministrantského oděvu. Může se také stát, že při mši ministruje sám. I na takové chvíli je dobře být připravený a umět zastat všechny ministrantské služby i bez dlouhé předchozí přípravy. A hlavně, když už se něco splete, nezmatkovat a v klidu pokračovat jako by se nic nestalo.

Nejen dochvilnost, ale i umění improvizace bychom my, ministranti měli ovládat.

-íž-

rií města. Děti si domů odnesly jistě řadu poznatků. Ten nejdůležitější je v tom, že svou procházkou zakořenily v městě, ve kterém žijí, ve kterém se mnohé narodily. Poznaly, jak církev v minulosti provázela člověka celým jeho životem. A on, aby měl stále před očima Ježíše, Pannu Marii a lásku Otcovu, stavěl dnes povalené sochy a kříže. Zůstanou povaleny navždy? V těch dětech, které jsem doprovázel, je

naděje! Važme si jí i děti.

P. Jan Jucha MS

P.S. Děkujeme sestře katechetce Jenčkové z Volfartic na českolipsku za inspiraci v Katechetickém věstníku. Co nemohla pro nemoc udělat ona, udělali jsme my v našem městě.

Červen - měsíc Eucharistie

Maria a Eucharistie

„Skrze Marii k Ježíši,“ zdůrazňoval (kdysi trmický) otec biskup Karel Otčenášek. A má pravdu: Čím vroucněji uctíváme Pannu Marii, tím hlouběji prožíváme Eucharistii. A tak není divu, že po měsíci mariánském přichází červen, měsíc Eucharistie, měsíc nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Podstata mše svaté

Opatrníci ctitelé Panny Marie, ti, kteří se bojí, aby Panna Maria neodváděla jejich pozornost od Ježíše Krista, na druhé straně mívají i chladnější vztah k Eucharistii. A tak můžete slyšet (podobně jako já) názory, že Eucharistie je především společenství věřících kolem stolu s Kristem uprostřed, a proto kněz nemůže sloužit mši svatou bez věřících.

Církev však učí: „I když přítomnost věřících a jejich činná účast ... někdy chybí, slavení eucharistie si vždy podržuje svou účinnost a důstojnost, poněvadž je to úkon Krista a církve a kněz v něm vždy jedná pro spásu lidu“ (Římský misál, IG 4).

Ve mši svaté, ať je tam kněz sám nebo je kostel plný, se zpřítomňuje oběť kříže. Katechismus zdůrazňuje, že Kristova oběť kdysi na Kalvárii a každá oběť mše svaté jsou tatáž, *jedna jediná oběť*. V Nejsvětější svátosti oltářní je „obsaženo *opravdu, skutečně a podstatně* Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista, s duší a božstvím, a tedy naprosto celý *Kristus*“. Proto Kristova přítomnost v Eucharistii vyniká nad všechny ostatní způsoby jeho přítomnosti, ať už v ostatních svátostech, ve společenství věřících, v osobě kněze nebo v bližních.

Adorace Nejsvětější svátosti

Také prý adorace Nejsvětější Svátosti je středověký přežitek; duchovně nevyšpělí křesťané se neodvažovali přijímat často Tělo Páně a jako náhražku prý potřebovali *vidět* svátostného Krista. Je však pozoruhodné, že titíž lidé tolik zdůrazňují, že se musí sloužit mše svatá čelem k lidu, aby lidé *viděli*, co se děje na oltáři, ačkoli v Církvi mše čelem k lidu byla zavedená pouze jako druhá možnost.

Katechismus však jednoznačně učí, že adorace Nejsvětější svátosti je důsledek

stále hlubší víry církve ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistii. A to je jistě působení Ducha svatého, který stále uvádí církev do plnějšiho poznávání pravdy, zejména o vrcholném tajemství eucharistie. Proto má být svatostánek umístěn na zvláště důstojném místě kostela.

Klečení před svátostným Kristem

Postoj klečení při mši svaté a hlavně po svatém přijímání je prý nevhodný. Je to prý pozůstatek z feudální doby, kdy se klekávalo před vládci. Podivné je například tvrzení v německo-českém katolickém časopise pro děti: „Císař byl dříve uctíván jako bůh, proto ho lidé zdravili poklekem. Ježíš nás svým zmrtvýchvstáním vykoupil. Jako svobodní lidé nemusíme už klekat a ohýbat se.“ Zdá se mi, že tyto výroky nejsou inspirovány, a pokud ano, pak určitě ne Duchem svatým. Autor připouští, že klečení je výraz úcty k Bohu. Před Ježíšem však klekat nemusíme. Ježíše tedy nemusíme uctívat jako Boha? A to, že nás Ježíš vykoupil, nás opravňuje, abychom se mu my sami svými gesty stavěli naroveň? Ano, jako svobodní lidé se už nemusíme otrocky ohýbat před žádostmi těla, světa a ďábla. Ale že bychom měli přestat vnějšími projevy uznávat Krista jako svého Pána a Boha?

Klečení je postojem křesťanů prvotní církve podle příkladu Krista, který „klekl a modlil se“ (Lk 22,41). Klečení je výrazem adorace, pokorného klanění a pokorné prosby k Někomu, kdo je nekonečně větší než já a na němž naprosto záleží můj život časný i věčný. Pokorné klečení při mši svaté ještě nikoho do pekla nepřivedlo, zato pýcha tam navždy svrhla i nejvyššího z andělů, Lucifera.

Rozmach eucharistické úcty

Když se náš národ přestal klanět Kristu a uctívat jeho přesvatou Matku Pannu Marii, musel se začít klanět komunismu, kdejaké formě materialismu a „náboženství lidského rozumu“. Při svém posledním veřejném kázání v předvečer slavnosti Božího Těla 18. 6. 1949 arcibiskup Josef Beran vřele doporučoval mariánskou úctu a kázání uzavřel prorockými slovy: „Až se náš národ vzpomene, přikloní se úplně ke Kristu, k Eucharistii, a tehdy bude

mír a klid a pokoj.“ A sám vyznává, že sílu k překonávání všech životních zkoušek, ať už v koncentračním táboře nebo za komunismu, čerpal vkleče před nejsvětější Svátostí.

Sám jsem byl několikrát svědkem, jak další velkán na svatovojtěšském stolci, kardinál František Tomášek, dlouhou dobu přede mši svatou a dlouho po mši svaté zůstával zabořen do svého klekátka v pražské arcibiskupské kapli. Tam se stával „dubem, který se neohýbal“ před větrem kdejakého nátlaku komunistických úřadů, jak o něm píše v soustrastném telegramu papež Jan Pavel II.

Veliký rozmach eucharistické úcty nastal díky zjevením Ježíše sv. Markéty Marii Alacové v 70. letech 17. století. Ona sama uzavírá svůj deník svědectvím: „Když jsem jednou, v oktávu Božího Těla, dlela před nejsvětější Svátostí, přijala jsem mimořádné důkazy milosti a lásky svého Boha a byla jsem uchválena touhou, abych mu mohla alespoň poněkud tu lásku splatit a dát lásku za lásku. A on mi řekl: 'Nemůžeš mi ukázat větší lásku, než když učiníš, co jsem od tebe již tolikrát žádal.' Nato mi odhalil své Božské Srdce a pravil: 'Viz Srdce, které lidi tolik milovalo, že nešetřilo ničeho, nýbrž úplně se vyčerpalo a strávil, aby jim ukázalo svou lásku. A odměnou je mi za to u většiny lidí jen nevděk, který mi projevují v této svátosti lásky neuctivostí a rouháním, chladností a opovrhováním. Ještě bolestnější pro mě je, že se právě tak ke mně chovají i srdce mně zasvěcená. Proto od tebe žádám, aby byla v pátek po oktávu Božího Těla ustanovena zvláštní slavnost k uctění mého nejsvětějšího Srdce. V ten den nechť se mi dostane slavným odprošením náhrady za všechny urážky, které trpím přítomen v Nejsvětější svátosti na oltářích. Slibuji ti, že se mé srdce rozšíří a vyleje plnost své Božské lásky na všechny, kteří je budou takto uctívat a tu úctu i u jiných šířit.'“

Jan Pavel II. píše: „Církev i svět velmi potřebují eucharistickou úctu. Ježíš na nás čeká v této svátosti lásky. Nešetřme svým časem, abychom se s ním šli setkat v adoraci, v rozjímání, plném víry a ochotném podávat zadostiučinění za těžké viny a zločiny světa. Kéž naše adorace nikdy nepřestává.“

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Pouť ke sv. Zdislavě

(...)

V severních Čechách má církev tak hluboké kořeny a tradice. Je to nejen poutní místo paní Zdislavy v Jablonném v Podještědí, ale i nedaleký Filipov, známé mariánské poutní místo. Vždyť i Litoměřice se hluboce zapsaly do podvědomí věřících. Kardinál Trochta blahé paměti, velký ctitel paní Zdislavy, věnoval jí mnoho svého času. Vždyť milovat církev znamená milovat vinný kmen i ratolesti, milovat tajemné tělo se všemi údy, žít ve spojení s hlavou i údy a pracovat pro dobro celku.

Touto zásadou se řídila do všech důsledků i sv. Zdislava, proto byla zahrnuta tolika milostmi, které nezištně předávala druhým. Šla za Božím hlasem neohroženě, i když to bylo pro ni někdy velmi těžké a musela přinášet velké oběti. V litanii ke sv. Zdislavě se také modlíme:

Zdislavo, vzore mladých lidí, oroduj za nás

Zdislavo, přimlůvkyně snoubenců, oroduj za nás

Zdislavo, ochránkyně rodin, jejíž hrob Bůh stále vyznamenává mnohými milostmi a zázraky, oroduj za nás.

Ano, doslova zázraky, protože jsou dnes stovky rodin, které ji ve své životní krizi prosily o pomoc, a kterým svatá Zdislava pomohla. Je u nás málo svatých, kteří jsou tak blízcí věřícím jako paní Zdislava. My, kteří se pokládáme za věřící, si musíme uvědomit, že i církev v severních Čechách patří k údům Kristovým a že si zasluhuje pozornosti a podpory nás všech.

1. a 2. června, tak jako loni se sejde-me jistě v hojném počtu u hrobu sv. Zdislavy. Mnozí proto, aby poděkovali za její pomoc v životní nesnázi, jiní, aby si její pomoc vyžádali. Mohu s potěšením říci, že mnoho poutníků přijíždí z Moravy, odkud paní Zdislava pocházela. Neporušme tuto tradici a přijedme se pomodlit k jejímu hrobu.

Jiří Holešovský

Lelekovice, Vranov u Brna

Kdy je vlastně velikonoční triduum?

Vážená redakce!

Chtěl bych se zeptat na jednu věc: v čísle 5 jste v rubrice Ministranti napsali, že „Velikonoční triduum je svátek trvajících pouhé tři dny (Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota).“ A v Katolickém týdeníku č. 13 na str. 5 zase psali „Třídenní začíná večerní mší svatou na Zelený čtvrtek a končí podvečerní modlitbou (nešpory) na velikonoční neděli.“

Které dny tedy patří do třídenní?

L.Š.

Děkujeme všímavému čtenáři za dotaz a jako odpověď uvádíme čtyři body ze Všeobecných pokynů k Římskému misálu z r. 1983:

- *Velikonoční triduum umučení a zmrtvýchvstání Páně začíná od večerní mše na památku Večere Páně, vrcholí při velikonoční vigílii a končí nešporami neděle Zmrtvýchvstání Páně.*

- *Velikonoční vigílie, noc zmrtvýchvstá-*

ní Páně, je označována jako „matka všech posvátných vigílií“. Církev při ní v bdění očekává a slaví Kristovo vzkříšení. Všechny obřady této posvátné vigílie je proto třeba konat v noci. At začínají, až když začala noc, a skončí před nedělním svítáním.

redakce

K textu na další straně:

Prosba mladým přátelům

Prosím vás, máte-li někdo jakoukoliv video nebo audio nahrávku z některého diecézního nebo přípravného setkání (zvláště ze setkání v Liběšicích v říjnu 1993), na níž Jirka s kamarády nebo i sám zpívá nebo hraje, buďte tak hodní, zašlete mi ji k okopírování. Okamžitě v pořádku vrátím a náklady uhradím. Moc děkuji.

Jirkova matka J. Straňková.

Nepostrádáte o letní dovolené duchovní zázemí?

Farní charita Děčín nabízí:

rekreační pobyty u moře v italském diecézním středisku

kde: jadrán. letovisko Lignano - Zlaté písky (750 km od Prahy)

kdy: od 1.6. do 31.8. 1996

ceny na týden: mimo sezónní od 5.250,- Kč

sezónní 6.880,- Kč (slevy na děti)

ceny zahrnují: dopravu Karosou-Lux tam a zpět, pobyt u moře 8 dní, plnou penzi, průvodce, zákl. pojištění, využití zařízení areálu (bazény sladkovodní se skluzavkami, sport. vybavení, sály, herny)

a navíc: nedělní bohoslužby v areálu, možnost využití domácí kaple, soukromá nepřeplněná pláž

možnost samostatného pobytu pro mládež od

9 do 18 let s celodenním programem

(10 dětí a 1 vedoucí) ... a mnoho jiného

Informace a přihlášky: Farní charita Děčín

Husovo nám. 99/13

405 02 Děčín IV

tel. se zázn. 0412/530 188

Bud' vůle tvá ...

V 5. čísle „Matěje“ v r. 1994 vyšla vzpomínka P. Jana Nekudy na právě zemřelého pastoračního asistenta a katechetu z Liběšické farnosti, dvacetiletého Jirku Straňka, přezdívaného spolužáky z konzervatoře „Zajíc“. Jirkou měl tu přezdívku rád a nevadilo mu, že někteří z jeho kamarádů (např. salesián P. Pavel Pešata) ani nevěděli, jak se doopravdy jmenuje. Jeho zpěvácku (převážně romské děti) měli na autě, ve kterém je vozil, napsáno „Zajíc a jeho bobci“ a byli na tento nápad velice pyšní.

Bude to už dva roky. Snad nepatrný úsek života, ale pro někoho jsou dva roky dlouhá doba. Pro mne byly hodně dlouhé - bez Jirky. Chtěla bych na něho pár řádky vzpomenout a děkuji všem, kteří budou vzpomínat se mnou, zvláště v modlitbě nebo při mši svaté.

Myslím, že Jirkův osud je příkladem toho, jak si Pán dovede člověka připravit k tomu, k čemu ho povolal. Jirka byl od dětství veselý, plný radosti

ze života, nepřekonatelný optimista neustále se radující z každé maličkosti, kterou právě prožíval. A najednou, ve dvaceti letech slyší diagnózu, která byla ortelem smrti. Rakovina, metastázy.

Když se půl roku předtím vrátil z Denveru, ze setkání se Sv. otcem, líčil nadšeně, že největším zážitkem pro něho byla slova, která najednou - uprostřed kázání Svatého otce při mši svaté - slyšel ve své mateřštině. „Kristus tě potřebuje,“ slyšel prý srozumitelně česky (což ve skutečnosti papež v češtině jistě neřekl). Jirkovi tato slova zněla v uších ještě po návratu z Denveru, takže usoudil, že pro něho Pán chystá zvláštní úkol. Jaký? Půl roku nato se dozvěděl, že má rakovinu. „Pán Bůh tě přece nenechá umřít, když jsi v Denveru slyšel ta slova 'Kristus tě potřebuje,'“ snažila jsem se ujišťovat jeho i sebe. Po chvíli tiše řekl: „A co když mě potřebuje právě k tomuhle!“

Věřil, že ho Bůh může uzdravit, ale připouštěl i to, že je třeba Boží vůle jiná. A na-

prósto oddaně spoléhal na to, že všechno, co s ním Bůh zamýšlí, je k jeho dobru. Že to, co se stane, ať je to cokoliv, je pro něho, pro jeho věčný život, to nejlepší. Nikdy nereptal „proč právě já“ a za všechno dokázal děkovat, později i za ty bolesti. Byl šťasten, že za ním denně chodil mladí, hlavně z „Nazareta“ a „Denveráci“, ale i bývalí spolužáci z konzervatoře, známí z Liběšic a z Litoměřic. A hlavně - denně mu vždy kněz nebo akolyta přinesl Tělo Páně. To bylo jeho největší posilou i radostí. Celkem třikrát přijal svátost pomazání nemocných, vždy, když se jeho zdravotní stav zase zhoršil.

Když mu bylo lépe, s radostí poslouchal všechny dobré zprávy, zvláště z Liběšic. Jedné dívce, která ho přišla navštívit a posteskla si, že už to ve společenství není ono, dokazoval, že nesmí myslet na to, co jí to přináší, ale musí tam jít s úmyslem pomoci druhým na cestě k Pánu Bohu, chtít dávat a nečekat na uznání, nemyslet na sebe a jít tam

pro ty druhé - a pak najednou zjistí, že dostala mnohem více. Myslím, že měl pravdu. Otcí K. Herbstovi jednou Jirka řekl, že hrozně lituje ty spolupracovníky, kteří se jen tak potulují - chvíli na televizi, chvíli kouří na balkóně, ale jsou pořád sami. Copak nemají rodiče, kamarády ani víru? A začal se za ně modlit. V té době už byl z nich ze všech nejbliže smrti. Denní přijímání Těla Kristova mu dalo takovou sílu, že čtyři dny před smrtí na otázku mons. Boccarda z Říma, zda chce své bolesti obětovat za mladé lidi naší země, přisvědčil bolestně, ale pevně: „Je to těžké, ale chci.“

Takovou schopnost oběti až do krajnosti si žádný člověk nemůže dát sám. Jirkovo „dozrání“ v nemoci je přesvědčivým důkazem toho, že Bůh dá každému člověku v pravý čas sílu nést svůj kříž a pomáhá mu ho i nést, projeví-li člověk ochotu svůj kříž přijmout. A pomůže mu i trochu pochopit, proč. Plně to každý z nás pochopí až potom - v Boží přítomnosti. Jak oprávněnou naději jsou pro nás slova Hanse Künga: „Co očekává člověka, až dosáhne toho nejposlednějšího posledního svého života? Žádné nic, nýbrž ono VŠECHNO, jímž je BŮH. Kdo věří, ví: Smrt je průchodem k Bohu, je to vejít do Boží skrytosti, do oné oblasti, která přesahuje všechny představy, která se vymyká lidskému zásahu, pochopení, přemýšlení a fantazii.“

Mše svatá za Jirku (a tím vlastně za všechny mladé, za které obětoval své bolesti) je v den dvouletého výročí jeho úmrtí, t.j. 27. června 1996 v kostele sv. Mikuláše v Benešově u Prahy (Na Karlově) v 16 hodin. Díky vám všem, kteří se zúčastníte i vám, kteří se připojíte modlitbou.

matka J. Straňková

